

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

mint felülvizsgálati bíróság

Gfv. IX.30.199/2010/4.szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Kósik Tamás ügyvéd által képviselt **felperesnek**, dr. Tarczay Áron ügyvéd által képviselt **alperes** ellen elszámolás iránt a Fővárosi Bíróságnál 7.G.41.653/2006. szám alatt indult és a Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.21.561/2009/5. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.21.561/2009/5. számú ítéletét a felülvizsgálati kérelemmel érintett részében hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 2,000.000 (Kettőmillió) forint felülvizsgálati perköltséget, és az államnak az adóhatóság felhívására 2,500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes a 2004. január 5-én, 2005. december 31-éig terjedő időtartamra kötött együttműködési keret-megállapodásban az alperesnek kizárólagos megbízást adott a válogatottakhoz kapcsolódó valamennyi kereskedelmi jogosultság és értékek, továbbá szellemi alkotások vagyoni felhasználási jogainak hasznosításához kapcsolódó reklámszervezési és egyéb kereskedelmi közvetítői tevékenység végzésére, ideértve a "szponzorciós" tevékenységet is. Szerződéskötésre az alperes csak a felperes előzetes írásbeli hozzájárulásával volt jogosult. Az alperest megbízási díjként a felperes számlájára befolyt és ott jóváírt, a kereskedelmi jogok hasznosításából származó nettó összeg 30 %-a illette meg. Megillette a díjazás azon bevételek után is, amelyek akár a jelen megállapodás lejártát követően, de a jelen megállapodás hatálya alatt kötött szerződés alapján, akár az alperes bármilyen közvetett vagy közvetlen közreműködése révén kerültek kifizetésre a felperes részére. A szerződés hatálya alól kivették többek között az A Kft-vel kötött szerződést.

A keretszerződés hatályossága idején a felperesnek az alperes által a V Rt-vel kötött szponzori szerződés alapján 2,697.858 Ft-nak; a B Ltd-vel kötött főszponzori szerződés alapján 2006. január 8-ai esedékességgel 55,168.750 Ft-nak; 2006. március 31-ei esedékességgel pedig 52,521.000 Ft-nak megfelelő követelése keletkezett, amely összegek az alperes számlájára folytak be.

Az alperes a B szerződésre alapítva a szponzori díj utáni jutalékáról 2006. január 25-ei esedékességgel 15,653.745 Ft-nak; 2006. március 8-ai esedékességgel pedig 15,916.950 Ft-nak megfelelő euro követelést tartalmazó számlát állított ki, amelyet a felperes nem egyenlített ki.

2004. szeptember 6-án az alperes közreműködésével a felperes és C szponzori szerződést kötöttek (a továbbiakban: LG szerződés), amelynek alapján az alperes a felperessel szemben 2005. február 7-ei esedékességű 7,128.375 Ft; 2005. november 29-ei esedékességű 14,753.288 Ft; 2006. május 25-ei esedékességű 7,385.400 Ft és egy 2006. augusztus 8-ai esedékességű 7,579.440 Ft összegnek megfelelő USD-t tartalmazó számlát állított ki megbízási díj címén.

Az alperes közreműködésével a felperes és az A Kft. 2004. november 10-én módosították a korábbi szerződésüket, a módosítás alapján az A Kft. ún. bonusz megváltás címén 2004. és 2005. évekre 100.000 - 100.000 Euro + ÁFA összeget fizetett a felperesnek. Az alperes e címen 9,395.622 Ft-nak megfelelő USD-ről szóló számlát állított ki 2006. február 15-ei esedékességgel, amelyet a felperes nem fizetett ki. 2007. március 14-én az A Kft. és a felperes aláírták a szponzorációs szerződést módosító illetve azt meghosszabbító szerződést.

Az alperes közreműködésével tartották 2005. augusztus 17-én a magyar-argentin válogatott labdarúgó mérkőzést. A felperes főtitkára és az alperes ügyvezetője akként állapodtak meg, hogy az argentin csapat pályára lépésével kapcsolatos költségeket az alperes, a magyar válogatott pályára lépésével kapcsolatos költségeket pedig a felperes előlegezi. A mérkőzés szervezését az alperes végezte, a bevételek is hozzá folytak be, az alperes az elszámolást nem teljesítette. A magyar csapat és kísérei szállításával, ellátásával kapcsolatos egyes költségekről a számlákat a szolgáltatást végző cégek a felperessel szemben állították ki, ezzel a felperesnek kiadása keletkezett.

2004. április 28-án a magyar-brazil válogatott mérkőzésre szóló jegyekből az alperes 732.500 Ft értékű jegyet vett át, amelynek árbevételel a felperessel nem számolt el.

Az alperes javaslatára a felperes 2005-ben vásárolt egy autóbust a csapat szállításához. Az autóbusz sofőrjét az alperes vette alkalmazásba azzal, hogy a felmerülő költségeket a felperes

megtéríti. 3,149.000 Ft összegű számlázott költséget a felperes nem egyenlítette ki.

A felek szóban állapodtak meg abban, hogy a felperes weboldalát az alperes tartja karban, a szolgáltatás költségeit a felperes nem fizette meg.

A felperes módosított keresetében 119,611.440 Ft és kamatai megfizetésére kérte az alperest kötelezni. A keresetét a Ptk. 479. §-ára alapította. Előadta, hogy a B Ltd-vel valamint a V Rt-vel kötött szerződés alapján kiállított számlákat az alperes nem egyenlítette ki, a magyar-argentin mérkőzés költségeiről 8,338.081 Ft-ról és további költségekről kiállított számlákat sem fizette meg, és nem számolt el a 2004. április 28-án tartott magyar-brazil válogatott mérkőzésre szóló, értékesítésre átvett belépőjegyek 2,913.999 Ft vételárával.

Az alperes a B és a V szerződésből eredő 110,387.608 Ft és járulékai tekintetében a keresetet elismerte, azt meghaladóan vitatta fizetési kötelezettségét.

Viszontkeresetet terjesztett elő, amelyben a B szerződéssel kapcsolatban 15,653.745 Ft és 15,916.950 Ft-nak megfelelő euro értékre kiállított számlákban írt jutalék és kamatai megfizetésére, valamint az LG szerződés alapján kiállított, a már ismertetett 4 számlában írt jutalék és járulékai, az A szerződés 2004. évi módosítása kapcsán 9,395.622 Ft és járulékai; az autóbusz sofőr alkalmazásával felmerült 3,149.000 Ft és járulékai, valamint a weboldal karbantartás költségeként 16,139.424 Ft és járulékai megfizetése iránt. Kérte továbbá a felperest az A szerződés 2007. évi módosításából eredő, 187.500 Euro és járulékai megfizetésére is kötelezni.

A felperes a viszontkeresetből az LG szerződések alapján járó 7,128.375 Ft-ot és annak 2005. február 8-ától járó; valamint 14,753.288 Ft-ot és annak 2006. május 25-étől járó kamatait, végül a sofőr alkalmazásával kapcsolatban felmerült 3,149.000 Ft-ból 2,365.000 Ft-ot és kamatait elismerte, azt meghaladóan a viszontkeresetet elutasítani kérte.

Az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság a 7.G.41.653/2006/31. számú ítéletében az alperest 116,138.316 Ft (javítást követően 113,138.316 Ft) tőkében, ebből az egyes részösszegek esedékessége után járó kamatokban;

a felperest pedig az alperes viszontkeresete folytán 34,426.285 Ft-ban, az egyes részkövetelések után járó késedelmi kamataiban marasztalta.

A Fővárosi Ítéltábla a mindkét peres fél fellebbezése folytán hozott 9.Pf.21.561/2009/5. számú ítéletében 46,535.535 Ft és járulékai megfizetése iránti kereset tárgyában a pert megszüntette.

Az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, a felperesnek az alperes javára 34,426.285 Ft-ban és járulékaiban való marasztalását mellőzte, egyben az alperest terhelő marasztalás összegét 85,592.257 Ft-ra és az egyes részösszegek után járó késedelmi kamatokra leszállította.

Megállapította, hogy fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett a 110.387.608 Ft-ban és a 34,426.285 Ft-ban valamint ezek járulékaiban az alperest, illetve a felperest marasztaló ítéleti rendelkezés, valamint a felperes további keresetét elutasító elsőfokú döntés, ezért azokat nem érintette.

A B és az LG szerződések tekintetében érvényesített alperesi jutalékigénnyel összefüggésben kifejtette a jogvitát a Ptk-nak a megbízási szerződésekre vonatkozó 474-483. §-ában foglaltak szerint kell elbírálni. Álláspontja szerint az alperes által hivatkozott, az önálló kereskedelmi ügynöki szerződésről szóló 2000. évi CXVII. törvény nem alkalmazható. Az LG szerződések tartalmát a perben fel sem lehetett tárni, mert az alperes, bár e szerződésre ő kívánt jogot alapítani, az általa csatolt angol nyelvű szerződésnek a magyar fordítását felhívás ellenére sem csatolta, így nem lehetett megállapítani, hogy az alperest megillető díj esedékességére a keretszerződésben írtaktól eltérően állapodtak volna meg. Az alperes maga sem vitatta, hogy az LG, illetve a B szerződések alapján járó szponzori díjak a felperes számláján nem kerültek jóváírásra. A szponzori díjaknak a felperes számláján történő jóváírásáig az alperes jutaléka nem vált esedékessé, ezért a másodfokú bíróság az alperes viszontkeresetében érvényesített 46,535.535 Ft és járulékai tekintetében a pert a Pp. 130. §-a (1) bekezdésének f/ pontja és 157. §-ának a/ pontja alapján szüntette meg idő előttiséig okából.

Az alperes további viszontkereseti követelései tekintetében megállapította, hogy a magyar-argentin válogatott mérkőzéssel összefüggésben felmerült költségek megtérítésére irányuló döntését az elsőfokú bíróság megfelelő indokolta. A megbízási nélküli ügyvitel szabályait a másodfokú bíróság sem találta alkalmazhatónak.

Az A szerződésen alapuló viszontkeresettel kapcsolatosan megállapította, hogy az elsőfokú bíróság 9,395.622 Ft jutalék igényt alaposnak talált. A 2008-2012. évekre számított 48,785.625 Ft alperesi követelést azért utasította el, mert egyrészt a korábban megszűnt együttműködési szerződés alapján az összegre jutalék címén az alperes nem tarthatott igényt, kártérítés címén pedig azért mert a kártérítésnek a jogszabályi feltételei hiányoztak.

A magyar-brazil válogatott mérkőzés jegyeinek megfizetésére irányuló felperesi követelés megítélésével a másodfokú bíróság teljes mértékben egyetértett. Álláspontja szerint az alperes nem bizonyította, hogy a vitás jegyeket a felperes ingyenesen ún. VIP vendégek részére való továbbítás céljából adta át az alperesnek.

Az weboldal karbantartásával kapcsolatos követelés vonatkozásában az volt a jogi álláspontja, hogy a szerződés tartalmára vonatkozóan az alperes érdemi nyilatkozatot nem tett, a szerződéses ellenértékre konkrét tényelőadása nem volt, konkrét tényelőadás hiányában az eljáró bíróságot a bizonyítási teherre kiterjedő tájékoztatási kötelezettség nem terhelte, egyébként az APEH határozatban foglaltak kétségesse teszik az igény megalapozottságát.

Egyetértett a felperes fellebbezésében foglaltakkal abban, hogy a kereset és viszontkereset tárgyában hozott marasztalások összegét a bíróságnak be kell számítania, és a beszámítás után fennmaradó összeg megfizetéséről kell rendelkeznie. A két összeg beszámítása után fennmaradó, az alperest terhelő marasztalás összegét 85,592.257 Ft-ban határozta meg.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, az általa elismert 110,387.608 Ft-ot meghaladó részében a felperes keresetének elutasítását, és viszontkeresetének az elsőfokú bíróság által megítélt összegen túli teljesítését; másodsorban "hatályon kívül helyezést és új eljárásra kötelezést" kért.

A másodfokú bíróság által elkövetett jogszabálysértést az önálló kereskedelmi ügynöki szerződésről szóló 2000. évi CXVII. törvény 12. §-ának, a Pp. 164. §-a (1) bekezdésének a Ptk. 201. §-ának, és a 485. §-a (1) bekezdésének megsértésében jelölte meg.

Vitatta, hogy a felperessel kötött szerződés nem tekinthető a 2000. évi CXVII. törvény szerinti kereskedelmi ügynöki szerződésnek. Sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság az LG és BAW szerződések alapján őt megillető jutalék esedékességére nem alkalmazta a 2000. évi CXVII. törvény 12. §-ának (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket, miszerint a jutalék legkésőbb akkor esedékes, amikor a harmadik szerződő fél teljesítette a szerződést. A (7) bekezdés szerint ettől a rendelkezéstől a kereskedelmi ügynök hátrányára a szerződésben nem lehet eltérni. E szerződések alapján az alperes számlájára utalták a szponzori díjat, ennél fogva a jutaléka a szponzori díjnak a számláján való megjelenésekor esedékessé vált.

A magyar-argentin mérkőzéssel kapcsolatban arra hivatkozott, miszerint a bíróságok anélkül fogadták el, hogy a felperes a harmadik személyek által kiállított számlákat teljesítette továbbá, hogy azok valós szolgáltatások ellenértékét takarják, hogy a felperes mindezt bizonyította volna. A jogerős ítélet álláspontja szerint sérti a Ptk. 485. §-ának (1) bekezdését is, mivel olyan összegeket előlegezett meg a felperes, amelyek az alperest terheltek volna, ebben a körben megbízás nélküli ügyvivőként járt, így a bíróságoknak vizsgálniuk kellett volna, hogy a felperes ezen beavatkozása helyénvaló volt-e, az általa kifizetett szolgáltatások szükségesek voltak-e, és azok megfelelően kerültek-e kifizetésre. Erre irányuló bizonyítást azonban a felperes nem ajánlott fel.

Az A szerződéssel kapcsolatban előadta, az alperes által közvetített 2004-es szerződésmódosítás során tértek át a felek a fix díjas rendszerre, ezt vitte tovább a 2007-ben a felperes és az A Kft. között megújított szerződés, így megállapítható, hogy a 2007-es szerződés is az alperes közreműködésével jött létre. Az A szerződésen alapuló követelés tekintetében a jogerős ítélet indokolása sérti a Pp. 130. §-a (1) bekezdésének f/ pontját és a 157. § a/ pontjában foglaltakat. Amennyiben a követelés egyrészt idő előtti, másrészt bármely okból alaptalan, úgy ez utóbbi körülményt érdemben már nem lehet vizsgálni, hanem a pert meg kell szüntetni.

A magyar-brazil mérkőzés jegyáraival kapcsolatban a Ptk. 201. §-ának megsértésére hivatkozott. Előadta, hogy a szolgáltatásért ellenszolgáltatást csak akkor kell fizetni, ha a körülményekből más nem következik. A perbeli esetben a jegyeket "partnerek részére ingyenesen adta át a felperes". A peres felek közötti jogviszony jellege az "amely természetes vélelmet állít fel az ingyenesség mellett".

A weboldallal kapcsolatos követelés tekintetében állította, hogy az elsőfokú bíróság nem hívta fel a figyelmét a bizonyítási kötelezettségére. A bíróság a teljesítést bizonyítotttnak látta, így a Ptk. 201. §-ának (1) bekezdése alapján vélelmezni kellett volna, hogy a szolgáltatásért ellenszolgáltatás jár, és azt meg kellett volna a bíróságnak határoznia.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

-.--

A Legfelsőbb Bíróság a másodfokú ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül és azt a felhozott okokból nem találta jogszabálysértőnek.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint tévedett a másodfokú bíróság, amikor a felek között 2004. január 5-én létrejött együttműködési keret megállapodást nem tekintette olyan szerződésnek, melyre a 2000. évi CXVII. törvény rendelkezései vonatkoznak. Nem vitásan e szerződés nem árura, birtokba vehető dologra vonatkozott, hanem az 1. § (6) bekezdése szerinti szolgáltatásra. A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint a szponzori szerződés szolgáltatásra irányuló szerződés, hiszen a szponzorok azt vállalják, hogy a szponzorált szerződés szerinti szolgáltatásáért (pl. logó használatért) szponzori díjat fizetnek. A szponzorok felkutatásában, velük a szerződéses feltételek megtárgyalásában esetleg a szerződés megkötésében működött közre az alperes. (Egyébként a felperes maga sem vitatta, hogy a keretmegállapodás a hivatkozott törvény hatálya alá tartozik.) A keretmegállapodás alapján került megkötésre a B-al a főszponzori szerződés. A szerződés szerint a szerződésben részletezett szolgáltatásokért a B évente két részletben volt köteles fizetni, a számla kiállítására az alperes volt jogosult és az ő számlájára kellett az összegnek megérkeznie. Az LG szerződés nem áll magyar nyelven rendelkezésre, de abból indult ki a másodfokú bíróság, hogy eltérő bizonyítás hiányában a keretmegállapodásnak megfelelően járt az alperesnek a jutalék.

A 2000. évi CXVII. törvény az önálló ügynöki tevékenységet szabályozza oly módon, hogy a felek a törvény rendelkezéseitől egyező akarattal eltérhetnek, ha a törvény az eltérést nem tiltja [2. § (1) bekezdés]. Nem vitásan a törvény 12. §-ának (7) bekezdése nem teszi lehetővé az ügynök hátrányára történő eltérést azon szabálytól, ami szerint "a jutalék legkésőbb akkor esedékes, amikor a harmadik szerződő fél teljesítette a szerződést, vagy teljesítenie kellett volna, ha a megbízó is teljesített volna". Ugyanakkor a törvényben írt "esedékesség" - ahogy arra a Legfelsőbb Bíróság a BH-ban 2010-ben 220. számon, illetve az EBH-ban 2009/2/2058. számon közzétett eseti döntésben kifejtette - nem a jutalék fizetés határidejét, hanem a jutalékra való jog (váromány) perfektuálódását jelenti. Az esedékessé vált jutalék megfizetésének határidejéről a 13. § rendelkezik. A 13. § (1) bekezdése szerint az esedékessé vált jutalékról a megbízó köteles a kereskedelmi ügynöknek legkésőbb az esedékessé válás negyedévét követő hónap utolsó napjáig elszámolást adni, és azt megfizetni. E rendelkezéstől ugyancsak nem lehet a (3) bekezdés rendelkezése szerint az ügynök hátrányára eltérni. Az adott tényállás mellett a keretmegállapodás nem tér el a 13. § (1) bekezdésben foglaltaktól, a hivatkozott rendelkezés nem zárja ki, hogy a felek abban állapodjanak meg, hogy az ügynöknek azt követően kell fizetni, hogy a jutalék alapját képező összeg a megbízóhoz megérkezik. Sőt a hivatkozott rendelkezésből egyértelműen az következik, hogy annak megbízóhoz meg kell érkeznie, hiszen csak ezt követően van a megbízó abban a helyzetben, hogy elszámolást készítsen és fizessen.

A jelen ügyben pedig nem volt vitatott, hogy az alperes jutalékának alapjául szolgáló, a per tárgyát képező összeg a felpereshez nem érkezett meg.

Ezért érdemben helyes volt a másodfokú bíróság álláspontja, miszerint az alperes követelése idő előtti, ami a Pp. 130. §-a (1) bekezdésének f/ pontja és 157. §-ának a/ pontja szerint a per megszüntetését vonja maga után.

A magyar-argentin mérkőzéssel kapcsolatban a bizonyítékok mérlegelésével nem iratellenesen, nem a logika alapvető szabályait sértve állapították meg az eljáró bíróságok, hogy az egyes kiadásokat melyik félnek kellett előlegeznie. A felperes által előlegezett kiadások egy részéről az elsőfokú bíróság megállapította - és a másodfokú bíróság elfogadta, - hogy azokat az alperes lett volna köteles előlegezni. Azt nem lehetett megállapítani, hogy a számlákat kiállító szolgáltatókkal melyik fél kötötte meg a számlázás alapját képező szerződést, az viszont megállapítható volt, hogy e számlákat a szolgáltatók a felperessel szemben állították ki. Azokat a szerződéseket, amelyek alapján az alperes marasztalásra került a felperes jogosult volt megkötni, ő volt köteles helytállni a szolgáltatókkal szemben.

Az elsőfokú eljárásban az alperes nem vitatta, hogy a felperes által részletezett kiadások felmerültek, azok összege sem volt vitás, így evonatkozásban az elsőfokú bíróságnak bizonyítást lefolytatnia nem kellett és a feleket sem kellett felhívni az erre vonatkozó bizonyítékaik bejelentésére. Nem sértettek ezért jogszabályt az eljáró bíróságok azzal, hogy e körben az alperest marasztalták.

A magyar-brazil mérkőzésre szóló belépőjegyek vételára tekintetében helyesen fejtette ki a másodfokú bíróság, hogy a Ptk. 201. §-a a szerződések visszerhessége mellett állít fel törvényi vélelmet. Eszerint azt, hogy a felperes ingyenesen adta át az alperes részére a 732.500 Ft értékű belépőjegyet a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint az alperesnek kellett hitelt érdemlően bizonyítania. Erre vonatkozó bizonyítást nem ajánlott fel, csupán a felperessel való partneri viszonyára hivatkozott, ami a jogügylet ingyenességét nem bizonyította.

A weboldal készítésével és karbantartásával kapcsolatban az eljáró bíróságok azt állapították meg, hogy az alperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének. Az alperes azt állította, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta felhívni a figyelmét a bizonyítási kötelezettségre.

Az elsőfokú bíróság a hivatkozott jogszabálysértést nem követte el, és helyesen nem róttá ezt a terhére a másodfokú bíróság. Az alperes ugyanis megkísérelte a bizonyítást a fenti tényállás tekintetében, tehát a bizonyítási kötelezettségéről, a bizonyítási teherről tudomása volt. Az általa felajánlott bizonyíték viszont nem volt

elegendő a követelés fennállásának bizonyítására. Azt, hogy rendelkezik-e további bizonyítékokkal az alperesnek kellett tudnia és a bizonyítékait a bíróság elé tárnia. Ha bizonyítási kötelezettségének ismeretében további bizonyítékot nem ajánlott fel, annak jogkövetkezményeit az alperesnek magának kell viselnie.

Az A szerződésen alapuló alperesi követelés tekintetében tény, hogy a felek együttműködési keret-megállapodásának III/3. pontja szerint az alperes közvetett közreműködése is jutalékigényt alapoz meg. Azt azonban az alperesnek bizonyítania nem sikerült, hogy a felperes és az A Kft. között 2006. december 31-én lejárt szerződésnek a 2007-2012. közötti időtartamra való megújításában, a szerződő felekkel való tárgyalásban az alperes részt vett volna, illetőleg, hogy a szerződés korábbi módosításában való közreműködése bármilyen módon befolyásolta volna a megújított szerződés megkötését. Cs A tanú az A Kft. marketing igazgatója tanúvallomásaiban úgy nyilatkozott, hogy a szerződés megkötésére a N tett ajánlatot a felperesnek. Az A e szerződés tartalmát tette a magáévá és kötötte meg a felperessel 2007-ben a módosított illetve meghosszabbított szerződést. A tanú vallomása szerint a N által kidolgozott szerződési feltételek mások voltak mint a korábbi A szerződés. Azt az alperes maga sem állította, hogy a N által adott szerződési ajánlat kidolgozásában bármilyen módon részt vett volna, tehát a közreműködésére hivatkozással e megújított szerződés alapján a megbízási díjra vonatkozó igénye alaptalan.

Alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy az eljáró bíróságok a 2007-2012-ig terjedő időtartamra az A szerződés alapján járó ügynöki díjból az ítélethozatalig terjedő időpontig utasíthatták el érdemben a keresetet, az azt meghaladó követelésre a pert meg kellett volna szüntetniük idő előttiség okából.

Az eljáró bíróságoknak a követelés jogalapja tekintetében egységesen kellett állást foglalniuk a szerződés időtartamára tekintet nélkül. Az alperesi viszontkeresetet e kérdésben jogalapjában alaptalannak találták, ezért a már lejárt, illetve a később esedékes részletek tekintetében is a viszontkeresetet érdemben kellett elutasítaniuk.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.21.561/2009/5. számú ítéletét a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemmel érintett részében hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme sikertelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles a felperesnek a felülvizsgálati eljárással okozott költségét megtéríteni. A felperes felülvizsgálati perköltsége a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a/, b/ és c/ pontja, valamint (5)

és (6) bekezdése alapján felszámítható, az ÁFA-t is tartalmazó ügyvédi munkadíjat foglalja magában.

Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (1) bekezdése szerint az alperes köteles az államnak az adóhatóság felhívására megfizetni.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2010.október 12.

**Dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s.k. előadó bíró,
Dr. Lőrincz Györgyné s.k. bíró**